

greittu ekki, at fimm minuttir í tiggju, so stóð hesin virðiligi hovmeistari hansara við eldstaðið, so at hatturin skuldi hava tann hita, sum hóvaði tí frálíka hövðinum á hansara hátign.

Og alt í húsinum hevði James við at gera. Hvarja ferð vit ótu stóð hann sum steinrunnin yvir við dyrnar, meðan hann eygfór borðið. So nikkaði hann so næstan eingin sá, og alt fyri eitt lupu tænararnir sum á leistum at gera eftir boðum hansara, men í andlitsvirbragði hansara sá eg so væl, at hann metti meg sum eitt, sum kanska í heimlandi mínum dugði at handfara eitt spjót ella ein skutil, men knív og gaffil hevði eg so ongantíð havt millum hendurnar og avgjørt ekki saman við mentaðum fólk.

Har vóru altíð nógvir gestir. Vinir úr aðalsmannastættinum og skyldfólk. Og prátað varð so dúgliga.

Lordurin var so fittur at tala um Svøríki, sum hann helt mátti vera hövudsstaðurin í Keyptmannahavn. Og so sat har eisini ein oberstur við hvítum yvirskeggi og tráspurdi meg um vikingarnar. Hann gløddi illgrunasamur at mær og vildi ikki trúgva, at vit ikki livdu av ráni enn.

Hvarja ferð, eg segði okkurt, hevði eg varhugað av, at James stóð og gløddi at mær og dámdi illa, hvør skal siga: at eitt fólk við mínum vána atburði skuldi vága sær at mæla orð millum hesi tignarfólkini.

Ein dama, sum visti ikki sørt um bókmentir — eg haldi, at hon var hertuginna ella okkurt sovorið — var ógvuliga blíð við meg. Á, ja, list, helt hon fyri. — Hvat er list? — Og øll nikkaðu tey so hugsunarsom og sum tey hildu nógv um hetta, hon hevði sagt. Men tað var so eisini til heiður fyri meg, at hon fór at tosa um danska skaldið Henrik Ibsen. Tí tygum kenna so Ibsen, ha? spurdi hon Daverill lord. Hansara hátign nikkaði so yvirsvinnur. — Jú, jú, eg ørmínnist okkurt um, at okkur hevur skrivað onkran tónleik til okkurt, sum hann hevur skrivað, helt hann fyri.

Tá vildi eg ikki vera aftari, men settist eisini at tama um bókmentir. Eisini segði eg okkurt um Bernard Shaw. Í mínum yvirhuga varnaðist eg ikki, hvussu stílt gjordist inni, fyrr enn hansara hátign strig fram og nevndi hetta navnið. Men eg hevði so bara slongt hetta út, uttan at hugsa um, hvat av tí fór at standast.

So helti lordurin sær fram ímóti mær og gløddi álvar-

samur at mær gjøgnum lesiglasi. So harkaði hann og helt spakmæltur fyri: Haldið mær tilgøðar tygum, men vita tygum ikki, at harra Shaw er sosialistur?

Tá hetta ræðuliga orðið varð agt, var tað sum hvokkur kom á øll, ið inni vóru. James gløddi eina løtu at mær, hvør skal siga, at hann so væl visti, at eg var ein hættsligur persónur, sum kanska hevði bumbur í kuffertinum eisini at sprengja bæði Daverill Hall, hansara hátign og Myladu í luftina. Men hann skuldi so væl duga at støða mínum devulssettu ætlanum.

Annars gekk stóðugt framá við arbeiði mínum. Á bróstinum í barnakamarinum vóru elefantarnir so við og við komnir so sjónskir at standa. Ein tænarari stóð og helt á málarakassanum hjá mær. Ein annar helt á stiganum. Báðir vóru teir gvaliga tignarlígr og yvirsvinnir, men tó kortini einki aftur ímóti James, sum av og á setti hendið innum, meðan hann forhánisliga snærkti at elefantunum hjá mær. Sjálvur sá hann út sum ein stókur hvitur og væl vandur elefantur, sum tignarlíga gongur undan konginum í Siam.

Men Daverill lordur vildi vera blíður og spurdi, um eg ikki hevði hug at hyggja at øllum málningunum, sum tey høvdu har á borgini.

— Leggja tygum í skal eg fegin visa tygum hetta. Eg skal siga tygum, at eg eigi nakrar málningar, sum eru eitt sindur øðrvísi enn tað, sum hesir ungu málarnir rópa list. Tí eg havi so altíð hildið, at ein málningur eigur at líkjast tí, sum tað skal vera av. Hyggið t.d. at hasum hestinum — ja, hatta er ein hestur. Soleiðis sær ein hestur út. Og ikki er hann bláur, sum eg einaferð havi sæð á einum av hesum so nevndu nútímans málningunum. Og so tók Daverill lordur at greiða mær frá hesum hestaslagnum, sum á málninginum var.

Jú, lordurin átti hópin av myndum av rossum. Vøkur ross við bleytum mólum. Og so gingu hesar finu damurnar í longum hanskum og kindu teimum. Og so vóru eisini tvísporandi ross við reyðklæddum monnum á baki. So vóru har eisini nøkur smá ross við purlutum børnum á baki.

Soleiðis fóru vit um hetta stóra myndasavnið og hvarja ferðina, vit komu fram við eini rossamynd royndi eg at siga onkur rósandi orð.

Vit vóru næstan komnir røðina runt av teimum víðágitnu forfedrunum hjá hansara harradómi, tá James kom stýrandi ímóti okkum. Hann

gekk tætt yvir at lordinum og gløddi upp í andlitíð á honum. — Hahaha! — segði hann — Hahaha!

Lordurin gløddi eitt sindur bilsin at hovmeistara sínum, men læt seg kortini ikki taka av fótum.

— Ongland væntar, at allir elefantar gera sína skyldu! helt James fyri so yvirsvinnur, og hetta mundi helst vera ætlað mær. Sum eg dugdi at siggja, var hann ógvuliga uppreittur og líktist als ikki tí fólkaliga og svinnna hovmeistaranum, eg var komin at kenna. Og so bleikur hann eisini var og eyguni so gløandi. Bráðliga treiv hann í jakkan hjá mær og trúttaði uppisaman: Ongland væntar, at allir elefantar gera sína skyldu! So brá hann sær á og fór tignarlíga gangandi frá mær.

Man hann hava drukkið — var alt, sum Daverill lordur helt um henda ótrúliga standin. Og so fóru vit undir aftur, gjøgnumgongdina av hansara myrku og fjaru forfedrunum.

Tá tók okkum drúgva tíð at koma igjøgnum allar hesar gomlu stavarnar, og nú var ikki sørt, at eg var farin at keða meg. Men ikki fekk eg James úr huganum, mátti alla tíðina hugsa um hann, meðan eg lurtaði eftir, hvussu nágreiniliga lordurin greiddi frá øllum sínum forfedrum á Daverill.

Bráðliga kom ein tænarari stýrandi ímóti okkum. Hann sá heldur ørvitisligur út og mutlaði: Mylord! James hevur — æ-æh-æh-h- — James er blivin óður í hövðinum!

— So, er hann tað, svaraði Daverill lordur.

— Hann er farin inn í postalinsrúmið — har øll tey gomlu stellini verða goymd.

— So, so — segði lordurin.

— Ja, og nú er hann farin undir at smyldra postalinið.

— So, so.

— Hann hevði seks fløskur av whiskey við sær, tá hann fór innar.

— Var tað av mínum whiskey, hann hevði við sær?

— Ja — av tí allarbesta whiskynum, sum tygara harradómur eigur. Og ikki tora vit at fara inn til hansara, tí hann tók ein revolvera við sær.

— Var hann loddur?

— Um hann var, tygara harradómur. — Og so skjýtur hann alla tíðina við honum eisini.

— So, so, ger hann tað?

Annað helt Daverill lordur ikki vera vert at svara til hesi skelkandi tíðindi.

Tænarin stóð og biðaði, og tá einki meira varð sagt hættaði hann sær at spyrja:

— Men hvat skulu vit — hvat heldur hansara harradómur, at vit skulu gera?

— Sendið boð eftir politinum.

Tá tænarin var farin, helt Daverill lordur fyri: — Hetta var spell. Ja, eg vil enná siga, at hetta var stórt spell. Annað varð ikki sagt um hesa ótrúligu hending. Tað tóktist sum vóru øll komin á samt um at lást sum einki var hent. Og tað hevði eisini verið stak ófólkaligt at farið at tráspurt eftir hovmeistaranum á Daverill Hall og nú stóð við sínum whiskeyfløskum og soraði alt tað fina postalinið sundur.

Og berserkaragongd var komin á hann. Tí í heilum hoyrdu vit skot og sorilsí koma út úr postalinsrúminum. Alt tað gamla postalinið, sum tey áttu har á slottinum, varð goymt harinni. Hetta vóru stell, sum vóru so rár, at tú kundi ikki keypa tey aftur fyri pengar. Men eftir øllum sorilsinum at døma, spardi James ikki at bróta. Maðurin var púra ørur. Á sama hátt sum ein vakur og væl vandur elefantur bráðliga leypir framav og sorar alt fyri sær.

Hetta var innibyrgrt íllsinni fra mongum árum, sum nú breyt sær veg út. Hetta var bakbresturin av aldarlangari temjing og uppvenjing. Bakbresturin av hesum at hava gingið og kropið alt sitt lív. Tí innan fyri alt hetta kurtisliga mundi eitt sindur av fólkum vera eftir, sum nú — whiskey var komið upp í leikin eisini — vildi sleppa út og koma upp í part.

Men nú fór mær rættuliga at dáma James. Henda undarlíga vera var so kortini fólk.

Tveir politistar komu niðan úr bygdini. Tveir trialingar av hesum slagnum, sum tú bert sært í Onglandi. Sagt varð teimum frá standinum, og teir nikkaðu og tóktust at skilja støðuna, sum hevði hetta verið nakað, sum kundi hvønn mann.

— Hann skjýtur — varð sagt við teir. — Hevur revolvera hjá sær og skjýtur í heilum.

— So, so, søgdu politistararnir — skjýtur James. Og ímeðan læt James eitt skotið av og annað eftir inni í postalinskamarinum.

Har er ikki innfarandi, helt annar politisturin fyri.

— Nei, svaraði hin. Har er ikki innfarandi. Vit mugu biða til hann hevur gjørt seg lidnan. Og so settu báðir seg niður á eina sofu, púra sinnilígr, hvør skal siga: hvat man nú fara at henda?

Morgunin eftir sótu teir enn og hugdu fram fyri seg, og einki tú sást á teimum, hvat teir hildu um standin. Tí tá sæð var burtur frá sorilsinum, sum av og á hoyrdist úr postalinskamarinum, var alt sum tað var vant í hesum

stóra húsi, og eingin tók James upp á tunguna.

Klokkan tiggju fór lordurin sum hann var vanur sær ein gongutúr í parkini. Og tá ið klokkan leið fimm minuttir í tiggju, stóð ein annar tænarari úti í forhøllini og helt hattinum hjá hansara harradómi aftur at eldinum. Og hetta mundi hann helst duga líka væl sum James, men tað sást á øllum brøgdum, hvussu hann kýtti seg at líkjast honum.

Soleiðis fór allur dagurin. Øll tóktust hava gloymt, at James var til. Men tá leið móti morgni vaknaðu øll í húsinum av einum ræðuligum gangi. Hetta ljóðaði nakað sum vórðu fleiri hundrad borðiskar smyldraðir isenn.

Og so varð aftur eitt ræðuligt dums. Sovikamarshurðarnar fóru upp á víðan vegg og fólk tey forfar andlitini útum. Ladu Daverill kom eisini har í inniskóm og tóktist einki dáma. Og lordurin kom eisini í innjakka úr silki og hugdi so móður at øllum gjøgnum lesiglasi. — Hvat er nú á vási? segði hann ikki sørt ilskur.

— Nú fer hann skjótt at verða edrúur aftur, helt annar politisturin fyri.

— Nú er hann farin at rudda, segði hin.

Og politistarnir høvdu allan rættin, tí James hevði — sum tann ordansmaður hann var — sópað øll brotini saman og blakað tey út gjøgnum vindeyggað. Jú, nú var hann um at vera edrúur.

Tá lætnaði fyrri ondini hjá øllum, tá tey aftur fóru í song. Nú var alt aftur sum tað átti á Daverill Hall.

Morgunin eftir vóru hesir báðir sinniligu politistarnir horvnir. Og klokkan fimm minuttir í tiggju stóð James aftur úti í forhøllini við hattinum hjá hansara harradómi og helt honum aftrat eldinum. Sinniligur og tignarlígr stóð hann har beint sum hevði einki verið. Og yvir andliti hansara var hin sama gamla tignin. Tá hann skeitti at mær sá eg aftur, hvussu lítið hann helt um meg.

Tá klokkan slerdi tiggju, fekk Daverill lordur sín lunkaða hatt frá James og fór stíntandi sín vanliga túr úti í parkini. Jú, nú var alt í rættlagi aftur á Daverill Hall.

Eingin nevndi nakrantíð hetta, sum var fyrifarið. Heldur ikki lordurin tók tað upp á tunguna. Hetta var sum nakað, øll vóru komin ásamt um, tí soverðið varð ikki tosað um.

Nakrar dagar eftir hetta fór eg av Daverill Hall. Og á bróstunum í barnakamarinum stóðu elefantarnir, eg hevði málað — til gleði fyri allar teir lordarnar, sum einaferð